Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 19. Den 1. Juli 1879. **28. Aargang.**

Aandelig og timelig Frelse.

(Fra «Millennial Star.».)

Jesu Christi Evangelium er Guds Kraft til Frelse, baade timelig og aandelig, og bliver som saadant lært af Ældsterne af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Medens denne Verdens Børn have adskilt deres timelige og aandelige Interesser, have de Hellige forenet deres, vidende, at alle Menneskers Interesser skulle være under vor alvise Faders Styrelse. Det har aldrig været hans Hensigt at ville begrændse Kundskaben om hans Villie og Fordringer med hans Børn, til hvad der henhørte til deres Religion alene, og siden lade dem være i Uvidenhed om alle andre vigtige Ting, som vedrørte det menneskelige Liv. Guds Folks timelige Lykke og Velfærd har altid været en Sag om hvilken han har udtalt sig meget omhyggeligt, og de Aabenbaringer om hans Villie, givne til hans Hellige fordum, indeholde mange Løfter om jordiske Velsignelser. Israel, hans udvalgte Folk, nøde, dengang de vare trofaste, national Uafhængighed og stor timelig Lykke, fordi de vare villige til at lade dem lede af ham i deres Affairer.

Guds Tjenere i de Dage bleve betragtede som Lærere af baade timelige og aandelige Ting, og Folket havde stor Fremgang naar deres Raad bleve fulgte, thi Gud havde givet dem Visdom og Kundskab, som dygtiggjorde dem i alle Henseender til deres Arbejde. I de Tider da Folket blev ledet ved Aabenbaring, var der ingen virkelig menneskelige Interesser uden at de havde den himmelske Faders Opmærksomhed. Naar Guds Folk vare trofaste og lydige, kunde det aldrig falde dem ind at ville indskrænke Guds Myndighed over dem ved at sige: „Guds Tjenere skulle lære og ordne virkelig religiøse Sager; men vi ville selv, ved Valg eller paa anden Maade, indsætte saadanne Mænd, som kunne tage Vare paa vore timelige Affairer.“ Naar de vare oprørske, prøvede de gjerne paa at sætte deres egen Visdom istedet, men Forsøget havde altid et sørgelig Udfald. Israels Gud var forhen mellem hans

Folk, anset som Visdommens Kilde, i Henseende til sociale, religiøse og politiske Affairer; alle Samfundsanliggender vare styrede ved hans Instructioner og Aand, og eftersom Folket vare villige, saaledes bleve de velsignede. Der er ingen fuldkommen Vej uden Herrens, og han alene kan sige Folket hvorledes de skulle ordne og indrette alle deres Interesser, og oprette Fred paa Jorden og god Villie mellem alle Menneskene.

Vi se fremad mod en Tid, hvor Alt skal være i almindelig Harmoni, saaledes som Skrifterne love det; men hvorledes kan dette ske, uden at Gud aabenbarer sin Villie? Vi behøve en Religion, som har sit Udspring fra Aabenbaring, og som forvaltes ved guddommelig Myndighed. Der kan siges, at Jesus indførte intet timeligt System. Sandt nok; men Jøderne vare dengang underkastede en meget stærk Magt, formedelst deres Ulydighed, og Tiden for Befrielse fra deres Fjenders Aag, var endnu ikke kommen. Imidlertid, hans og hans Apostles Instructioner indeholdt ofte timelige Ting. Havde Værket trives og vedblevet, saaledes som det var Hensigten, saa vilde en timelig, i Forbindelse med den aandelige Regjering, bleven Resultatet, da Menneskets Lykke ikke kan blive sikret uden en Forening af alle dets Interesser, og en hellig og retfærdig Forvaltning deraf. Lad os betragte Christendommens Tilstand, i hvilken der er Misfornøjelse og Elendighed i stor Mængde; der er Splid og Uenighed overalt; Enhver søger egenkjærlig sin egen Fordel uden Hensyn til sin Næste. Tingenes nuværende Tilstand opfylder bogstavelig Pauli Forudsigelse (2 Thim. 3. 1, 3) naar han siger: „Men vid dette, at i de sidste Dage skulle vanskelige Tider være at forvente. Thi Menneskene skulle være egenkjærlige, pengegjerrige, overmodige, hoffærdige Bespottere, Forældre ulydige, utaknemlige, vanhellige, ukjærlige, uforlignelige, Bagtalere, umaadelige, umilde, uden Kjærlighed til det Gode.“ Alle ville, efter et Øjebliks Betragtning, komme til det Resultat, at Ovenstaaende giver et tro Billede af Samfundets nuværende Tilstand. Dette Factum erkjendes af Cardinal Manning i Slutningsordene af en nylig overleveret Adresse. Han siger: „Luxus og haardhjertet Forfinelse, Mildhed og Fordødelse, Udsvævelser, umoralske Skuespil, religiøs Ligegyldighed og religiøse Stridigheder, følesløse Forældre og ulydige Børn, lovløse Adskillelser af dem, som Gud har sammenføjet, Hjemmets Vanhelligelse, ukydsk Tilfredsstillelse af Tilbøjelighederne — disse Ting hentærer ligesom Spedalskhed Folkets Liv og ruinerer Samfundet.“

Det Foregaaende stemmer overens med vor Opfattelse af Christendommens nuværende Tilstand. Religiøse Følelser ere i stærk Aftagende, og, uagtet Penge og Lærdom bliver ødslet til dens Forvaltning, bliver den dog en kraftløs Form og kan ikke benyttes til at standse Nationernes moralske og materielle Ruin.

Den nuværende Utilfredshed, der findes mellem Menneskene, hidrører kun altfor ofte fra Egenkjærlighed og Gjerrighed, understøttet paa den ene Side af Rigdom, og paa den anden Side af Uvidenhed og Misundelse, forbitret ved Forvisningen om det Unyttige i at stride mod Kapitalen. Alt dette er kun Begyndelsen til Elendighed, og Aarsagen til megen Lidelse og Mangel. Det er tydeligt, at med en vedvarende universal og systematisk Strid, som den nu føres, mellem den undertrykte Arbejder og Kapitalen, som Lidt efter Lidt vil bringe den arbejdende Klasse til financiel Ruin, at

der hører en Visdom, større end den, der hidtil er bleven udvist, til at bringe Orden i de offentlige Anliggender.

Overflod paa Markedet skaber Konkurrence; og Egenkjærlighed hos dem, hvis Rigdom sætter dem i Stand til at kunne beherske Markedet, befordrer denne Konkurrence. Det visse Resultat bliver en Ophoben af Rigdom paa Rigdom og Forarmelse og Undertrykkelse af de Fattige. Den hæderlige og flittige Arbejder er sin Løn værd, som skulde være saaledes, at den var tilstrækkelig til et behageligt Liv for sig og Familie, og Markedspriserne paa enhver Ting, som kommer fra Arbejderens Hænder, skulde være rettet derefter. Konkurrence er et Onde, fordi den fremmer Producterne og Omsætningen paa Markedet uden Hensyn til deres sande Værd, og Arbejderen maa lide under denne uretfærdige Nedsættelse. Den arbejdende Klasse har selv været under det Indtryk, at Konkurrence gavnede dem; men hvorledes er det muligt, naar Nedsættelsen i det de kjøber, kommer fra deres egen Lomme? Konkurrence er kun til Fordel for den Klasse, der forbruger uden at producere, og den Klasse behøver den mindst, og skulde virkelig ikke have denne paa Arbejdernes Bekostning.

Fordi Verdens Marked er overfyldt, vil i Overensstemmelse med Tidens Aand Konkurrencen tiltage, og Resultatet vil rimeligvis blive en fuldstændig Demoralisation mellem den arbejdende Klasse og en total Ødelæggelse af de existerende Samfund. Kapitalisterne kunne sige: „Vi ere nødsagede til at konkurrere for at finde Kjøbere, og for at konkurrere heldigt, maa vi nedsætte Arbejdslønnen.“ Det er sandt, og det er en frygtelig Sandhed, seende hen til dens Følger. Den er en af de sørgeligste Sandheder, vedrørende Nationernes sociale Tilstand i den nyere Tid, mod hvis ødelæggende Virkninger der intet Raad er, ved menneskelig Visdom, hvortil de frivilligt hengive dem selv. Det er den lovlige Overhaandtagen af egenkjærlig menneskelig Regjering og har altid været et virksomt Middel til Ødelæggelsen af menneskelige Systemer. Konkurrence har existeret mellem Kjøbmænd, Fabrikanter, Landmænd osv., og de onde Følger deraf have vi for os. Nationerne have begyndt en Konkurrence Strid, og de, der fattes Energi, Kapital, Dygtighed eller lokale Fortrin, ville først blive fattige, og da vil en bestandig tiltagende Befolkning, med overfyldt Marked og formindsket Arbejde, tilsidst rejse sig Alle som En og frembringe en radikal Forandring i Forholdet mellem Menneskene og Nationerne. I alt dette se vi Nødvendigheden af en almindelig guddommelig Regjering, med Visdom til at kunne forstaa og fatte alle de Forhold, i hvilke de ere stillede i ethvert Klimat, med Magt til at kunne tilvejebringe Forlig i enhver Sag, og gjøre den Almægtiges rige Velsignelser gavnlige for alle hans Børn. Dersom vi alle ere Guds Børn, kunne vi da tro, at han finder Behag i en Tingenes Tilstand, som uundgaaelig stiller Klasse mod Klasse? Sikkerlig ikke. Men vi finde os selv under Tilstande, som ere fremkomne af Mangel paa guddommelig Regjering, for hvilken der visselig er Nødvendighed og som alene kan bringe vedvarende Hjælp. En Mængde Grunde lede os til den Slutning, at Gud, som gjorde alle Ting vel, er i Stand til og burde styre os. Vor overordentlige Mangel paa Visdom til at rette de Onder, som findes i Samfundet, burde gjøre os ydmyge og villige til at modtage hans Hjælp. Verden er i Oprør mod Gud, og er netop ifærd med at tage Følgerne; skjøndt Folket er blevet bedraget ved falske

Lærere, som have forsøgt at indbilde dem, at Alt er vel. De have ikke havt Fordelen af hans Visdom og Magt, fordi Samfundets Konstitution i dens Natur, lægger Hindringer i Vejen for Udførelsen af hans Hensigter.

Vi vidne imidlertid, at den Almægtige igjen har aabenbaret sig til Menneskenes Børn; at Joseph Smith, Profeten, har været et Redskab i Guds Haand til at oprette det evige Livs fuldkomne Plan til Frelse for Syndere, en Plan, der indeholder den Intelligents og Magt, som er nødvendig for at forfremme hele Verdens Fred. Skjøndt et besynderligt Værk og et Under for denne Generation, er det dog simpelt en Gjengivelse af det samme Evangelium som Jesus Christus og hans Apostle lærte men med flere Principer, beregnet paa at fremme Udviklingen af en timelig Tilstand, som er fuldkommen skikket til Menneskeslægtens Velfærd og Lykke, og i fuldkommen Overensstemmelse med den Organisation, som blev indført ved Jesus Christus. De Principer, som Frelseren lærte, vare Betingelserne, som væsentlig vare nødvendige for at Mænd og Kvinder kunde blive Medlemmer af Christi Kirke, og ligesom disse Principer ere evige og uforanderlige, ere de bindende for bestandig og i fuld Kraft; for Exempel, Alle de, som bleve Troende ved Ordets Forkyndelse (Rom. 10, 17) og som vare angerfulde, bleve lovede Tilgivelse for deres Synder gjennem Daab, (Mark. 1, 4, Ap. Gj. 2, 38) og derefter den Hellige Aands Gave ved, at Apostlene eller de Ældste lagde Hænderne paa dem. (Ap. Gj. 8, 17 og 19, 46). Modtagelsen af den Hellig-Aand ifølge Løftet, bekræftede Troende som Medlemmer af Kirken, og de ere saaledes beredte til at modtage yderligere Instructioner fra den Almægtige, af hvilke den mest vigtige er, at forsage gamle Babylon eller de frafaldne Nationer af den saakaldte Kristendom. (Aabenb. 18, 4) Hvorfor blive de Hellige kaldede ud fra Babylon? Forat de ikke skulle blive delagtige i hendes Synder og rammes af hendes Plager, og fordi Gud ønsker at lede dem i alle Ting, baade timelige og aandelige, paa det at deres Lykke maa blive fuldkommen.

Der er mange aandelige Principer, som ere lærte de Hellige, men at nyde dem fuldelig, beror meget paa gunstige timelige Forhold. Det ene er lige saa nødvendigt som det andet, til Menneskenes fuldkomne Udvikling. I Forbindelse med det sande Evangelium ere vi belærte i begge Henseender, og Kirkens Organisation er indrettet til begge. Hvor naragtigt er det ikke at opholde Kirker, som ikke ere organiserede overensstemmende med det gamle Forbillede, og som hverken have Rettigheden eller Magten til at straffe Forbrydelser, styrke de Troende, undertrykke Egenkjærligheden eller forbedre den Fattiges Kaar. Vore Dages Gejstlige prædike for at behage dem der betale dem, og have som Saadant ingen Indflydelse over Menneskenes Affairer. Under Skyggen af deres Kirketaarne er Fattigdom, Elendighed og Forbrydelser i Tiltagende, hvilket bør være Bevis nok for, at deres Forsikringer om guddommelig Beskyttelse er upaalidelig og at de ere ude af Stand til at udvirke en Forbedring i Befolkningen og Folkets almindelige Tilstand.

Hvor forskjellig herfra er ikke Tilstanden hos dem, som modtage det sande Evangelium ved den sande og levende Guds Tjeneres Hænder. De høre Røsten og forlade Lænkerne af aandeligt Mørke, Synd, Forvirring og Fattigdom, og samle dem op til Klippebjergenes Dale, hvor de kunne nyde Frugterne af deres Ar-

bejde, og hvor deres Børn kunne voxe op i Frygt og Herrens Formaning. Præstedømmet dér, arbejder i Folkets timelige Interesser, saa vel som lærer dem om Guds Riges aandelige Ting. Naar Byer blive anlagte, bliver Landet delt mellem Folket, efter deres Fornødenheder, og de blive underviste om, hvorledes de kunne leve uafhængige, nydende Glæden af at have deres eget Hjem og bo „hver under sit Vintræ og under sit Figentræ, og der skal ingen forfærde dem.“ Istedetfor at de Rige i Handel og andre Forretningsgrene ved Hjælp af deres Midler, tilrive sig hele Handelen og opdynger Rigdomme, istedetfor at dele med deres Brødre, er Folket her tilladte at tage Del i Foretagender og have Del i Fortjenesten i Forhold til deres Indskud. Denne Forskjel mellem Klasserne, som bringer saamegen Misfornøjelse og Uretfærdighed, er tildels undgaaet, og en almindelig Følelse hersker, at Gud velsigner alle sine Børn. Angaaende denne Gjenstand, tillad mig at anføre et Stykke af en Prædiken, afholdt af Præsident John Taylor, den 8de April 1878 i Salt Lake City. Han sagde:

„Det er deres og Biskoppernes Pligt og ogsaa Højpræsternes og de Halvfjerds og Ældsterne, som virke med dem, deres Pligt, at have deres Opmærksomhed henvendt paa de Fattige, og se efter, at der er sørget for dem. Lad os ikke have Nogle, der raabe om Brød eller lide Nød af Mangel paa Beskjæftigelse. Lad os forskaffe Beskjæftigelse til Alle, dele vore Ejendomme og gjøre gode og gavmilde Foranstaltninger, saaat Alle som mangle Arbejde og ønske Arbejde kunne faa dette. Og jeg opfordrer nu alle Præsidenterne for alle Zions Staver, at de skulle tage disse Ting under nøjagtig og alvorlig Overvejelse. Vi have Land i Overflødighed, Vand og Midler i Overflødighed; lad os benytte disse til det almindelige Vel. Tal om Pengeaffairer! Giv Penge ud til de Fattige, til Arbejdsmanden som forlanger Arbejde og er villig til at gjøre det, og virk i Almenhedens Interesse, for Zions Velfærd og Opbyggelsen af Guds Rige paa Jorden. Dette er Eders Kaldelse, ikke at opbygge Eder selv, men at opbygge Guds Kirke og Rige, og paase, at der ikke er nogen Anledning til Klage fra Folket i alle Eders Steder, Byer og Nabolag.“

Ogsaa i Logan, Cache County, Utah, den 4de August 1878, udtrykte Præsident Taylor sig som Følgende:

„For Exempel, jeg hører, at I have en Slags Handels Forretninger her, som I prøve paa at forene med nogle andre Interesser. Dette er meget rigtigt, og det er ret, at Eders Præsident skal lede Eder i saadanne Sager; det er hans Forretning at gjøre det, og det er Eders Pligt at lade Eder styre ved saadanne Principer og følge saadanne Instructioner som maatte blive givne i Henseende til disse Ting. Hold Eder sammenbundne, og lad denne Egenkjærlighed blive holdt i Tømme, og lad os føle, at vi Alle holde det hellige Præstedømme og at vi skulle, som Brødre, virke i Guds Kirkes og Riges Interesser. Jeg formoder, at disse Ting kunne vedblive og tiltage, og enhver Ting med Hensyn til Eders Handels-Forhold kan blive ordnet ved en almindelig Overenskomst, under den rette Autoritet og Præstedømmets Administration, og I ville Alle arbejde forenede, med Hjertets Enfoldighed for Gud. Og hvad vil Resultatet blive? I vil ikke kunne blive plyndrede af Udenforstaaende, eller have nogle Mellemmænd levende af Eders Arbejde; og de Speculationer, som maatte blive gjorte, ville være i Samfundets Interesse. Da kunne I handle

i Eders Landvæsens Interesser og i at sælge Eders Sæd, Kvæg, Faar osv. Om I ville virke og medvirke, ville I være i Stand til at kunne danne et Værn i denne Dal, som vil blive en Magt i denne Del af Landet. Dersom I kunde tilvirke og fabrikere Eders eget Læder og Eders egne Tøjer, og gjøre Eders egne Støvler og Sko og Seletøj og Eders egne Klæder og Dragter for Mænd og Kvinder, ligesom de gjøre i Brigham City, vilde en stor Del lønnende Beskjæftigelse blive tilvejebragt for Eders eget Folk, og det vilde foranledige, at mange af vore Drenge vilde blive satte til et Haandværk, og vi vilde Lidt efter Lidt blive et selvstændigt Folk."

Fordelen ved en vis Delen af Landet er meget let at indse, da Folket ved Brugen heraf, vil være bevaret fra de daarlige Virkninger af Prisforandringer, for hvilke mange Forretningsgrene ere Gjenstand. En saadan Indretning vil opmuntre Folket til at bygge op, forbedre og forskjønne deres Hjem, bygget paa deres eget Land, eller rettere det Land, som de ere satte som Husholdere over, overensstemmende med Guds Lov i denne Henseende (3 Mob. 25, 23). Den tilskynder dem tjl at plante Frugthaver, saa at de selv kunne spise Frugterne deraf, og paa anden Maade hjælper til at dyrke Jorden, saa at de maa producere i Overflødighed til Ophold for Mennesker og Dyr. Ogsaa at forebygge at faa Personer sætte sig i Besiddelse af Landet, har været disse inspirerede Mænds Opgave, som tilkjendegivet i Profeten Moses Instructioner (3 Msb. 25, 28), der øjensynligt bleve givne for at forebygge den urigtige Underkastelse af en Klasse til en anden. Endskjøndt mange Ting, forbundne med vor timelige Ophøjelse, endnu ikke ere praktisk indførte, forberede dog vore Profeter og Apostle de Sidste Dages Helliges Sind til, at den Almægtige vil indblande sig i Udviklingen af de timelige Interesser, til Fordel for de Hellige. Gud gav selv, gjennem Moses, Instructioner, som forebyggede en Mands Arv at gaa bort fra hans Familie. Det var for det Meste kun Brugen af Landet under de Aar, der henrandt før det tilbagevendende Jubelaar, som kunde blive overdraget Nogen, da Folket var strengt forbudt at sælge Landet, endogsaa til hverandre. (3 Msb. 25, 23.) Saadanne Anordninger bære klare Spor af guddommelig Oprindelse, da de vare beregnede paa at bevare og forbedre Samfundets Tilstand, ved at understøtte en passende Grad af Uafhængighed og forhindre Indførelsen af Land-Aristokrati.

Nogle af de Fordele, som flyde af at hele Folket ere tilladte at have Part i alle Forretnings- og Fabriks-Foretagender, som kjendte i Utah under Navn af «Co-operative Institutions», kunne kortelig nævnes som Følgende: Først, Midler, som blive sammensamlede ved forenet Virksomhed (og sjelden kan erholdes paa anden Maade) og indsatte i Hjemmeindustrierne, forskaffer Arbejde for Folket, Andet, Naar Folket indskyder deres egne Midler, blive de deres egne Kapitalister, Kjøbmænd og Fabrikanter; deres Udbytte kan tages af det giorte Overskud, eller, om de foretrække det, ved Varer under almindelig Pris. Tredie, Kapitalernes Voxen i Landet, der saaledes bliver almindelig, er til stor Nytte for Alle, og tildels forebygger Tilvæxt af Pengeklasserne. Som en Følge af disse vise Indretninger, er Folket, til hvis Fordel disse ere gjorte, meget tilfredse. Opmuntrede herved ere de flittige og, vidende Guds Villie og Virkningen deraf, de ere dydige, ærlige og maadeholdne. Der er ingen Maade-

holdsforeninger i Utah; vor Religion lærer os Maadehold. Som Bevis herpaa vil jeg anføre, at i tre af de nordligste Countyer, to i Utah og en i Idaho Territorium, indbefattende 40 Byer og Landsbyer, beboede af Sidste-Dages Hellige, er der ikke et eneste Sted, hvor berusende Drikke kunne kjøbes, med Undtagelse af en By, hvor den „Moderne Kristendom" er repræsenteret.

Denne Maadeholdenhed hidrører fra Folkets Tilbøjelighed som er, med faa Undtagelser, intaget mod Brugen af berusende Drikke. Salt Lake City var engang uden Brændevins Butiker, men siden en Mængde af de saakaldte Kristne begyndte at tage deres Ophold der, har Spiritus Handel og Drukkenskab tiltaget, indtil de fornemste Gader udvise ufejlbare Tegn paa den nyere Kristendoms Civilisation. Hvorledes kan den Flid, Ædruelighed, Sparsomhed og Tilfredshed som findes i „Mormon" Utah sammenlignes med den Dovenskab, Drukkenskab, Fattigdom og almindelige Utilfredshed som findes i det kristne England? For Exempel i Liverpool alene var der i 1878, 1,911 Brændevins Huse foruden over tre Hundrede Ølhuse. Der var ogsaa i det samme Aar 16,859 anholdte for Drukkenskab, hvoraf de 15,394 bleve erklærede for skyldige.

I Utah bliver Folket undervist af Apostle og Profeter, som Gud har kaldet ved ny Aabenbaring fra Himlen, og som arbejde for deres aandelige og timelige Frelse. I England og andre Steder i hele Kristendommen, bliver Folket undervist af selvgjorte og pengegjorte Præster, som benægte Nødvendigheden af at modtage Meddelelser fra Alles Fader. Træet kjendes paa dets Frugter. Kan en uren Kilde give rent Vand? Døm selv, og lad Eder ikke bedrage, thi „Evangeliet er Guds Kraft til Frelse," baade timelig og aandelig.

En vis Person, talende om Nytaarsgaver, siger: „Den bedste Ting, Du kan give din Fjende, er Tilgivelse; til din Modstander, Eftergivenhed; til en Ven, dit Hjerte; til dine Børn, et godt Exempel; til din Fader, Ærbødighed; til din Moder, Kjærlighed; til Dig selv, Agtelse; til alle Mennesker, Mildhed, og til Gud, Lydighed.

Hvem bliver vis? Den som vil modtage Belæring fra alle Kilder. Hvem er den mægtige Mand? Den, der kan dæmpe sin Hæftighed. Hvem er rig? Den der er tilfreds med sin Skjæbne. Hvem fortjener Ære? Den som ærer Menneskeslægten.

Velsignet være den Haand, som, medens den er blød nok til at kjærtegne os, er kraftig nok til at rette vore Fejl. Det er en trofast Haand, som aldrig vil bedrage os; det er en ædel Haand, som aldrig vil forraade os; det er en mægtig Haand, som tilsidst kan føre os fra al Forstyrrelse og alle Onder, og løfte os højt som Himlen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. Juli.

Styrke i Prøvelse.

„Vi som trænges paa alle Maader, men ikke forsage; tvivlende, men ikke fortvivlende; forfulgte, men ikke forladte; nedslagne, men ikke forlorne". (2 Kor. 4. 8, 9.)

Mellem de mange Beviser paa Evangeliets Guddommelighed, findes dens Forkynderes Selvbevidsthed og deres ubetingede Fortrøstning til Guddommens Magt. Dette er et stærkt Bevis paa det Vidnesbyrd, som Apostelen eller Ældsten har modtaget fra Himlen og som ingen Grad af Lidelse kan afpresse ham, og ingen Logik kan gjendrive.

Dersom Frelseren havde været en Bedrager, vil enhver tænkende Person indse, at han vilde have været blottet for ethvert Haab om et Liv hinsides Sløret; og istedetfor at han ved sin angribende Optræden mod det Onde, tilsyneladende søgte Døden, vilde han have givet efter for de politiske og sociale Ideer, som vare herskende paa den Tid, og saaledes ikke alene have undgaaet Forfølgelse, men erholdt en fast Indflydelse og Yndest af Folket, men han levede for en Livets Krone, som skulde blive givet ham, naar hans jordiske Værk var fuldført — en Herlighed, som vilde være evig, medens jordisk Ære vilde visne bort. Han saa, hinsides den nærværende Kval og Smerte, Fremtidens Herlighed og Lykke for sig og dem „Faderen havde givet ham." Han blev holdt oppe ved den herlige Belønning som hans indre Blik skuede op til; han agtede som Intet de Prøvelser, Forfølgelser, Vanæren og Smerter til hvilke hans Fjender i deres Uvidenhed underkastede ham. Som en Apostel siger: „istedetfor den Glæde han havde for sig, led taalmodigen Korset, idet han foragtede Forhaanelsen."

Vi se den samme Helteaand skinne gjennem hans trofaste Disciples Liv. St. Stefanus udraabte i det Øjeblik han led sin Martyrdød: „Jeg ser Himlene aabnede og Menneskens Søn staaende hos Guds højre Haand." Da foer den tankeløse Masse mod ham og stenede ham tildøde. De ihjelsloge en Mand fordi han havde Sandheden, og var for ædel til at fornægte den, og for højmodig til at ville dølge den Lykke, denne Sandhed havde bragt ham; for trofast til at nægte at forkynde dens Principer og bære sit Vidnesbyrd. Men i hans sidste Aandedræt efterlader han et Vidnesbyrd, der med en poetisk Skjønheds hele Sødme, nedarves til disse sidste Dage — og hans sidste Bøn: „Herre, tilregn dem ikke denne Synd!" tilligemed hans Vidnesbyrd, prædiker højere end ti Tusinde Tunger, og nøder os til at erkjende, at han var en værdig Menneskenes Frelsers Efterfølger. Forvisningen om den Løn, han vilde faa for sit Arbejde og sin Død, opholdt ham; men han ynkedes over de elendige formørkede Fanatiker, som ikke kunde taale, at han skulde leve. Det var for dem han bad og for dem han led. Disse, der dø for Guds

Sag, have kun Herlighed ivente; de gaa fra en Sorgens Verden til Himlens Udødelighed. De vide dette forud, og derfor ere de modige og tale frit ud; og skjøndt de ere trængte paa alle Maader, forsage de dog ikke; skjøndt de ere tvivlende, fortvivle de dog ikke; de ere forfulgte men ikke forladte, og nedslagne, men ikke forlorne. Hvor smukke ere ikke disse Evangeliets Kjendetegn, exemplificerede i de Sidste Dages Helliges Liv, i deres Profeters, Lederes, Apostles og Ældstes Liv. Vi se hos dem ingen Tilbøjelighed til at unddrage sig deres Tilskikkelse eller at henfalde til denne Tidsalders Afguderi og Ugudelighed. De træde modige frem for Sandheden, de vandre Tusinder af Mile for at forkynde deres Principer og bære deres Vidnesbyrd om Tilkjendegivelsen af Guds Kraft. De virke mellem Menneskene som de gamle Christi Efterfølgere gjorde, uden Pung og Taske, og ere villige til at nedlægge deres Liv for Evangeliet, hvorsomhelst Sandhedens og Retfærdighedens Fjender skal have Magt given dem til at forfølge dem til Døden, og de vende dem ikke fra Sandhedens Sti for at vinde Gunst hos Folket eller at spare dem selv fra Forfølgelse eller Martyrdød. De vide paa hvem de haabe; de vide at deres Gud vil hævne deres Blod, og de haabe ved ham at faa en evig Belønning, ligesom Apostelen siger til de Korinther: „Vi som trænges paa alle Maader, men ikke forsage; tvivlende, men ikke fortvivlende; forfulgte, men ikke forladte; nedslagne, men ikke forlorne." (Mill. Star.)

Emigrationens Afgang.

Den bestemte Dag for Afrejsen, den 23. Juni oprandt med et smukt og behageligt Vejr, hvilket sædvanligt har været Tilfældet ved lignende Lejligheder. Allerede den 19de havde Emigranterne begyndt at forsamle dem i Kjøbenhavn, og den 23de mellem 3 og 4 Eftm. samlede de sig ved Skibet for at gaa ombord, hvilket foregik med Ro og Orden. Kl. 7 satte Skibet „Cato" sig i Bevægelse, med et Selskab, bestaaende af 393 Sjæle ombord, hvoriblandt var 12 hjemvendende Brødre, nemlig: J. A. Qvist, J. Andersson, J. Rolfsen, W. Christensen, J. C. Nielsen, James Christensen, C. Olsson, J. A. Ekman, O. A. T. Forssel, J. C. Lindberg, J. Petersen og P. D. S. Lund. Præsident N. C. Flygare ledsagede Selskabet til Liverpool. Alles Aasyn vidnede om Glæde og Tilfredshed med at skulle forlade disse Lande, hvor de Fleste af dem kun have kjendt Savn og Nød, for at samles med Guds Folk i det fjerne Vesten. En stor Menneskemasse havde samlet sig, dels for at hilse Farvel til de Bortdragende, og dels som nysgjerrige Tilskuere. Saadanne Begivenheder ere, som en bogstavelig Opfyldelse af de gamle Profeters og Guds Mænds Forudsigelser, et kraftigt Vidnesbyrd for Verden angaaende dette Værks Sandhed, og den oprigtige og fordomsfri Tænker vil uvilkaarlig erkjende, at Mormonismen indbefatter noget Mere end det, som findes hos de almindelige Sekter, samt at dens Bekjendere have et langt større Vidnesbyrd om deres Religions Sandhed og at de handle i Overensstemmelse med den Almægtiges Befalinger.

At de Hellige maa have en god og behagelig Rejse og komme til Zion med rene og hellige Hjerter, er vort Ønske og Bøn.

Korrespondance.

Ombord paa „Cato"
den 26de Juni 1879.

C. A. F. Orlob.

Kjære Broder!

Jeg vil herved give Dem en kort Beretning om vor Rejse saavidt vi ere komne.

Som bekjendt forlod Dampskibet „Cato" Kjøbenhavn den 23de Juni Kl. 7 Eftm. Ombord vare 381 Emigranter og 12 hjemvendende Ældster, under Præsident Flygare, som rejser med til Liverpool. Vi vare alle fyldte med Glæde og Fryd i vore Hjerter for det Privilegium, som var os givet, at forlade Skandinavien og vende vore Fjed mod det fjerne Vest. Sang og Musik hørtes fra forskjellige Grupper paa Dækket, indtil vi i Mørkningen kom forbi Helsingør, da kort efter vi alle fandtes hver i sin Køje i Søvnens søde Hvile. Henved Midnat blev Søen noget urolig, som forvoldte endel Søsyge blandt Passagererne, og den tidlige Morgenstund om Tirsdagen fandtes Størstedelen af dem angrebne. Vi kom forbi Skagen Kl. 1 Eftm., og henimod Aften blev Søen mere rolig, og Mange kunde sees paa Dækket, nydende den friske Luft, medens Sang og Musik begyndte igjen at oplive de Hellige.

Igaar og idag have vi havt meget godt Vejr, uagtet det har været Modvind hele Vejen, og de Hellige befinde sig vel og godt tilmode, og ere raske og friske med meget faa Undtagelser.

Kaptain John King, tilligemed Skibets Officerer og Mandskab, har været meget forekomne imod os, og har, saa at sige, aldeles overladt Kahyt og hele Skibet til vor Afbenyttelse.

Med en venlig Hilsen til alle de Hellige fra os ombord, er jeg stedse Deres forbundne Broder i Pagten.

W. Christensen.

P. S. Vi ankom til Hull Kl. 7, Alt vel ombord.

Konferencemøder.

Konferencemødet i Kristiania tog sin Begyndelse Lørdagen den 17. Mai 1879, Aften Kl. 8. Tilstedeværende vare Missionspræsident N. C. Flygare, Konferencepræsident J. Rolfsen, Ældsterne J. Hogan, J. Petersen, O. Ellingsen, J. A. Halvorsen, G. Andersen og P. Andersen, alle fra Zion, samt de i Konferencen arbejdende Missionærer. Præsident Rolfsen bød Alle velkomne og overgav Tiden til Forstanderne for de forskjellige Grene, at afgive Rapporter over deres Virksomhed. Endel af dem afgave deres Beretninger og Mødet udsattes til

Søndag Formiddag Kl. 10, i hvilket de øvrige Forstandere afgave deres Beretninger, og det fremgik af disse, saavel som af de Aftenen forud afgivne, at Tilstanden var god; mange gode Forsamlinger vare afholdte under Vinterens Løb, og Missionærerne bestræbte sig for at udsprede Lys og Kundskab til Menneskene.

og benyttede enhver Lejlighed til at fremstille Evangeliets Principer. Kun Faa (31) havde annammet Evangeliet siden sidste Konference, thi Folket var paa mange Steder stærkt opfyldt af Traditioner. Præsident Rolfsen sagde, at der var endnu mange Steder i Norge, hvor Folket ikke havde hørt Evangeliet, paa Grund af de Omstændigheder, som ledsagede samme.

Præsident N. C. Flygare sagde, at vi vare samlede paa denne Sabbath fordi vi vilde adlyde Guds Befalinger; talede om Israels Børn i Mose Dage og Folket i Christi og hans Apostles Dage, hvad Herren fordrede af dem, og hvorledes de bleve velsignede, naar de adløde Guds Befalinger, og at vi vilde faa de samme Velsignelser, naar vi vilde udføre vore Pligter. Han sammenlignede de Forfølgelser som han havde hørt Brødrene nys omtale, at de maatte lide, med dem som herskede i Christi Dage, idet Mange af dem som vidnede at Christus var Guds Søn, lede Martyrdøden; vi havde større Frihed nu. Talede om Præstedømmet, som var gjengivet til Jorden til at vejlede Menneskene til, hvorledes de skulle berede dem for at blive Mænd og Kvinder af Gud, hvorledes at blive beseglede for Manden til Hustruen og Forældrene til deres Børn saa at de maa blive ophøjede og leve tilsammen for Tid og al Evighed.

I Eftermiddagsmødet foreslog Præsident Rolfsen Kirkens Autoriteter til Opholdelse. Ældste J. E. Halvorsen bar Vidnesbyrd om, at Gud havde aabenbaret sig i denne Tid og Slægt, og talede om den Glæde vi nyde ved at efterleve Guds Bud og Befalinger. Han talede om de Modfølelser Verden havde mod os, fordi vi efterleve Guds Bud saaledes som de staa nedskrevne i den hellige Skrift. Han vidnede om Guds Riges Oprettelse i de sidste Dage i Overensstemmelse med Profeten Daniel og Johannes den Aabenbarers Vidnesbyrd; Gud havde kaldet paa Joseph Smith til at være en Profet og begynde en stor Gjerning i den sidste Tid, en Gjerning, hvortil de Gamle havde skuet hen til med Glæde. Vor Religion lærte os at afstaa fra al Synd og Ugudelighed og tiltage i Hellighed og Retfærdighed indtil vi alle naa Fuldkommenhedens Maal.

I Aftenmødet benyttede Præsident Flygare endel af Tiden med at fremsætte Evangeliets Principer og formane de Hellige til at efterleve de Raad og Lærdomme, som vare fremsatte idag.

En god Aand gjorde sig gjældende i de tre i Dagens Løb afholdte Forsamlinger, og Fred og Velsignelse hvilede over Alle.

Næste Dags Formiddag afholdtes et Præstedomsmøde, hvorved blev beskikket nogle Missionærer til de forskjellige Pladser. Mange gode Raad og Lærdomme blev givne til Missionærerne angaaende deres Mission.

M. Thorstensen.
Konferencens Skriver.

Abrahams Bog.

Beviser for dens Ægthed.

(Fra «Deseret News«)

VIII Kapitel.

(Abraham paa Pharaos Throne. — Han afslutter en Traktat, hvilken gjør Ende paa en hundredaarig Krig. — Det sande astronomiske System. — Hoved-Planeterne, Kolob.)

Den Angivelse, at den siddende Figur paa Tavlen III i Abrahams Bog, fremstiller denne Patriark, siddende paa Pharaos Throne, som en Gunst af Kongen, har været Gjenstand for megen Spot og Latter. Den er bleven bespottet som et Begreb, der var altfor enfoldigt til at imødegaaes med et besindigt Argument. At tænke sig, at den store og mægtige Regent over Ægypten vilde indbyde en „Arabisk Sheik" eller i det Højeste en Over-Faarehyrde til at tage Plads paa sin Throne, var altfor urimeligt for et Øjebliks alvorlig Overvejelse; en saadan overordentlig Fornedrelse vilde gjøre en Chesterfield tilskamme; men vi vide, at det er ofte ligesaa let at latterliggjøre en Ting, som det er vanskeligt at modbevise den, saa vi ville lade Bespotterens Spøg være, hvad den er, medens vi fremføre vore „stærke Beviser" for, at vi tro denne og enhver anden Del af Abrahams guddommeligt inspirerede Optegnelse. Josephus skriver, (1 Bog, 8 Kap.), at da Pharao opdagede, at Kvinden Sarah, hvem han ønskede at faa i sit Hus, var Abrahams Hustru, gjorde han en Undskyldning for sin Handlemaade, thi han havde troet, al hun var Patriarkens Søster og derfor ønskede at gifte hende for at blive beslægtet med en saa anset Mand som Abraham. Dette kunde ikke have været paa Skrømt; Pharao var ikke i en Stilling, at han kunde drive Spot med sin Gjæst. Det maatte have været en Undskyldning, som fuldstændig og klart udviser Muligheden for Sandhed, og tillige en, som den mægtige Besøgende fra Kanaan ansaa for at være oprigtig. Havde det været anderledes, vilde det have været at føje Fornærmelse til Fornærmelse og, i Stedet for at Abraham blev i Ægypten som en Lærer for Folket, skulde man sandsynligvis antage, at han i sin Vrede vilde vende tilbage til sit eget Land. Derfor, naar vi antage Pharaos egen Angivelse for Sandhed, er det vanskeligt at tro, at han, der ønskede at være saa nær forbunden med Abraham, vilde anse det for en Nedværdigelse at bede ham sidde paa sin Throne, medens han forklarede de store Vidundere ved Guds talløse Skabelser, for ham og hans Hof.

Ejheller er dette Alt; vi have endnu andre Vidnesbyrd om, hvor mægtig en Mand Abraham var blandt Nilens Børn. Vore Læsere ville sandsynligvis erindre, at vi allerede have draget Opmærksomheden til en Beretning af Josephus, at, paa den Tid Patriarkerne besøgte Ægypten, foragtede Folket hverandres hellige Skikke og vare meget forbitrede paa hverandre af den Grund; endvidere, at Abraham beviste for dem, at deres forskjellige Paastande vare forgjæves og blottede for al Sandhed. Nyere Forskninger have udvist, at Abraham gjorde mere end dette. Det viser sig, at noget over et Hundrede Aar førend Abrahams

Ankomst til Ægypten, forsøgte een af Monarkerne — Mencheres — at indføre Dyrkelsen af Osiris over hele Ægypten. Som en Følge heraf udbrød en stor Religionskrig, som fortsattes et helt Aarhundrede. Landets Historie bliver paa denne Tid indviklet og formørket i højeste Grad, men een Kjendsgjerning er fuldstændig vis, og den er, at denne Borgerkrig var frygtelig, langvarig og med afvexlende Held. En nyere britisk historisk Bog*), som indeholder Historiens Grundrids, angiver, at Aar 1984 f. Kr. (ifølge den bedste Tidsregning, som imidlertid langt fra er tilfredsstillende) besøgte Abraham Achtoes (Pharao) og var ham behjælpelig med at udvirke en Overenskomst med hans Modstander for at faa Ende paa Religionskrigen. Derfor, dersom det er sandt, at Abraham var saa mægtig i hans Dage, at ved hans Hjælp blev en Borgerkrig, som havde varet hundrede Aar, bragt til en venskabelig Slutning, er der da Noget urimeligt i den Formodning, at han, som et Ærbødighedstegn, blev tilladt at sidde paa Regentens Throne, hvem han havde bevist saa stor en Tjeneste?

Omtrent ved denne Tid foregik der en Forandring med Ægypternes Religion, hvilken vi tilskrive Evangeliets Forkyndelse i deres Midte, af Faderen til de Trofaste. Ifølge Herodotus viser det sig, hvilket ogsaa stemmer overens med Historien om de afgudiske ægyptiske Præster i hans Dage, at, da Cheops besteg Thronen, „lukkede han Templerne, som vare indviede til de falske Guder og forbød deres Ofringer."*) Der siges, at Cheops regjerede 50 Aar og blev efterfulgt af sin Broder Chepren, som ogsaa holdt Templerne lukkede. Under den efterfølgende Regent bleve Templerne atter aabnede og Folket vendte tilbage til deres gamle Gudsdyrkelsesmaader. Disse to Regenter vare saa forhadte af Nillandets hedenske Beboere, at de ikke vilde omtale deres Navne. Mr. John Taylor, Forfatter til „Den store Pyramide; hvorfor blev den bygget, og hvem byggede den?" paastaar ifølge forskjellige Vidnesbyrd, der ere bragte til hans Kundskab, at disse Konger „maatte have været overordentlig gode eller i alt Fald have været forskjellige i religiøse Troesbekjendelser", end dem som fortalte Historien til Herodotus. Idet vi fremsætte de forskjellige Kjendsgjerninger, som forud have været anførte tilsammen — at Abraham lærte Ægypterne hellige Principer, at hans Lærdomme havde saa stor en Indflydelse paa dem, at de bragte en Borgerkrig, som havde varet hundrede Aar, til Slutning; og at i Nærheden af dette Tidspunkt bleve de afgudiske Templer lukkede. Alt det danner Dele af eet samstemmende Hele, — blive vi uimodstaaeligt henledte til den Slutning, at disse Forandringer bleve bevirkede ved Evangeliets Forkyndelse, men endnu særligere bleve ledte hertil formedelst det Had, som blev udvist af dem, som dyrkede Osiris i de efterfølgende Generationer, mod de Konger, der annammede dette Budskab og satte disse Reformer i Kraft. Det ligner i høj Grad den Fremgangsmaade, som Andre fulgte under lignende Forhold i andre Lande og paa andre Tider. Cheops faaer sædvanligvis Æren for at have bygget den store Pyramide, og til hint mægtige Bygningsværk ville vi af og til henvende os for at hente Vidnesbyrd til at bevise, at Hvemsomhelst der end byggede den, vare de bekjendte med Astronomiens ophøjede System, som

*) Facts and Dates by Rev. A Mackay, Edinbourgh 1870.

Jehovah har aabenbaret det til Abraham, med det Paalæg at lære det til Ægypterne.

Abraham beretter, at der var tre Maader, hvorpaa han modtog Kundskaben om Astronomi.

1ste. Formedelst de Optegnelser, der vare nedarvede til ham fra Patriarkerne før Syndfloden.

2det. Formedelst Brugen af Urim og Thummim, som han modtog af Herren i Ur, Chaldæa.

3die. Formedelst direkte Forbindelse med den Almægtige, som, Ansigt til Ansigt og med sin egen Røst, forklarede for ham de Love, som styre hans utallige Skabelser.

Astronomiens System, som det er aabenbaret fra Gud til Abraham, er saa uhyre, saa stort, saa omfattende, at ingen uinspireret Mand nogensinde har udgransket dets Dybde eller maalt dets Højde. Lejlighedsvis har en taalmodig Sandheds-Gransker opfanget et svagt Glimt af dets Herlighed, men det var det Hele. Men de lærte ikke det, som Abraham lærte, ejheller havde de mest dybttænkende Astronomer for fyrretyve Aar siden opfanget mere end de simpleste og mest værdiløse Begreber af de Sandheder, som Joseph Smith overleverede Verden i sin inspirerede Oversættelse af Abrahams Optegnelse. I Virkeligheden, de Sandheder, som ere fremsatte der, blive næppe idag anerkjendte af de mere konservative Skoler i Astronomien; det er kun de mere modige Sind, som, selv tildels, annamme dem.

De store Sandheder, som Abraham lærte angaaende Himlens Mangfoldighed af Stjerner, ere saaledes optegnede: „Jeg saa Stjernerne, de vare meget store og een af dem var nærmest ved Guds Throne; og der var mange store, som vare nær derved; og Herren sagde til mig: disse ere de styrende, og Navnet paa den store er Kolob, fordi den er nærved mig; thi jeg er Herren Din Gud; jeg har sat denne ene til at styre alle dem, som høre til samme System som den, hvorpaa Du staaer. Og Herren sagde til mig, ved Urim og Thummim, at Kolobs Tidsregning var efter Herrens Orden og at een Omdrejning var een Dag for Herren, ifølge hans Beregningsmaade, og denne var et Tusind Aar ifølge den Tidsregning, som er givet til den hvorpaa Du staaer. Dette er Beregningen af Herrens Tid, ifølge Kolobs Beregning."

Med andre Ord, disse store styrende Planeter kontrollere alle andre i deres Omdrejninger, eller ere de Midtpunkter, hvorom de andre dreje sig. Da Maanen drejer sig omkring Jorden og Jorden med sine andre første og anden Klasses Planeter, tilhørende dette Solsystem, dreje sig rundt om Solen, saa har Solen et Midtpunkt, hvorom den med alle dens Jorde og Maaner drejer sig, medens Stor-Midtpunktet ogsaa har en regjerende Planet, en Sol eller Verden, hvoromkring den, med dens tilhørende System af Sole og Verdener, drejer sig, og saaledes, indtil vi komme til Kolob, „den nærmeste til Himlen eller Guds Bolig" som er det største Midtpunkt, og som regjerer alle Solene og Solsystemerne „som tilhøre den samme Orden" som vor Jord og dem som følge den.

Ydermere lærer Abrahams Bog os:

1) — at Kolob er den største af alle de Stjerner som Patriarken saa.
- — at den er saa, fordi den er den nærmeste Himlen eller Guds Bolig.
- — at den er nær Guds Throne.
- — at den regjerer alle Planeterne, som henhøre til den samme Orden som denne Jord.
- — at dens Tidsregning er efter Herrens egen Tidsregning.
- — at den er efter Herrens Villie

med Hensyn til dens Tidsregning og Omløbningstid.

— at en Omdrejning er en Dag for Herren.

— at en Dag paa Kolob er lig tusinde Aar efter denne Jords Tidsregning.

— at Kolob betyder den Førstskabte.

— at den er den første i Regjering og den sidste i Tidsregning. Dens Tidsmaal er ligesom den celestiale Tid, hvilken celestial Tid, beregner en Dag til en Cubit.*)

2) — at Olibish er nærmest til Kolob, at den er den næst største regjerende Planet.

— at den er lig Kolob i dens Omdrejning og Tidsregning.

— at den holder Magtens Nøgler i Henseende til de andre Planeter.

3) — At Enish-go-on-dosh ogsaa er en regjerende Planet som antoges af de gamle Ægyptere at være Solen, og modtager sit Lys fra Kolob, ved Hjælp af Kae-e-vanrash.

4) — At Kae-e-vanrash er en regjerende Magt, som styrer 15 andre Planeter eller Fixstjerner, tilligemed Maanen, Jorden og Solen i deres aarlige Omdrejninger.

— at Kae-e-vanrash modtager sin Magt gjennem Kli-flos-is-es eller Hah-ko-kau-beam.

5) — at Kli-flos-is-es og

6) — Hah-ko-kau-beam modtage deres Lys fra Kolob.

Summen er: at dette Solsystem bliver regjeret af Kae-e-vanrash, som bliver regjeret af Kli-flos-is-es eller Hah-ko-kau-beam, som ere regjerede af Kolob.

*) De Gamles Alenmaal.

Om Olibish tilhører den samme Orden som denne Jord, eller om den har Magten over andre Planeter, er ikke afgjort.

IX. Kapitel.

(Det astronomiske System saaledes som det blev meddelt Abraham, og bekræftet ved nye Undersøgelser. Forskjellige Forfatteres Vidnesbyrd. Tilstaaelse om at de Gamle bleve undervifte i de videnskabelige Sandheder, ved guddommelig Aabenbaring.

Da Joseph Smith offentliggjorde de store Sandheder som ere omtalte i vort sidste Kapitel, med Hensyn til den himmelske Hærskare af Stjerner, vare ingen saadanne Tanker nogensinde paakomne nogle af Astronomiens Dyrkere. D'Hrr, Herschel havde en svag Anelse om disse Ting; men deres Ideer vare saa unge og saa uudviklede. Det var ikke før Abrahams Bog blev offentliggjort i Amerika og, om vi ikke tage Fejl, ogsaa i England, at Sir William G. Hamilton fra Dublin Universitet, fremkom med den Ide, at vort Solsystem havde et Centrum, omkring hvilket Solen og dens medfølgende Planeter, bevægede sig.

De Lærde i de mest radikale astronomiske Skoler vilde kun tilstaa, at vort System har et Centrum, og at det er sandsynligt, at ogsaa dette har et Centrum omkring hvilket det med alle dets Drabanter bevæger sig. Længere end hertil kunne de ikke komme Det Lidet de vilde tilstaa, bekræfte imidlertid de mægtige Sandheder, aabenbarede til Abraham i gamle Dage og til Joseph i vore Dage. Paa den anden Side vilde Tilhængerne af de mere conservative Skoler simpelt tilstaa, at vort Solsystem selv har en regelmæssig Bevægelse, uafhængig af lignende Bevægelser med Hensyn til andre

Stjerner. De tilstaa, at „vor Sol bevæger sig i Forbindelse med Størstedelen af Stjernerne, i Retning af Herkules Stjernebillede.“ De ere komne til dette Resultat, fordi de finde, at Stjernerne i denne Del af Himmelrummet, bestandig tiltage i Glans (og saaledes vise at de komme nærmere), medens de der bevæge sig i den modsatte Retning, tabe i Glans. De have ogsaa opdaget, at „der i Himmelrummet findes vidtudstrakte Grupper af Stjerner, som have regelmæssige Bevægelser, ganske forskjellige fra dem, Stjernerne omkring og mellem dem have.“ Saadanne Grupper, siger de, „maa danne Forbindelses-Systemer“*) eller med andre Ord, de blive alle controllerede af en og samme regjerende Planet. Det er ogsaa erkjendt, at „Stjernerne i alle Dele af Himmelrummet bevæge sig i alle Retninger og med forskjellig Hastighed,**) men de gjøre Paastand paa, at Afstanden af Stjernerne fra Jorden er saa umaadelig, og saa kort en Tid er henrunden siden de først begyndte at iagttage Bevægelserne, at de ikke med Vished kunne sige, om de bevæge dem i en Cirkel eller i en indsnevret Linie, og det er kun ved det indbyrdes uregelmæssige Forhold af Stjernernes Bevægelser, at de ville erkjende, at de bevæge dem om et Centrum. Saa Lidet ville disse Lærde erkjende, at endogsaa Professor Newcomb simpelt paastaar, at „da vor Sol kun er en af Stjernerne, ja endogsaa kun en lille, maa den have en egen Bevægelse saavel som andre Stjerner.“ Det Smithsonske Instituts Rapport for 1871 omtaler Herschel: „Verden kan vente. Astronomien er fremadskridende. Det kan hænde i en fjernere Fremtid, at det hemmelighedsfulde Centrum, omkring hvilket vor Sol og deres Verdener drejer sig, vil blive opdaget, og skaffe Oplysning paa andre Mysterier, saavelsom paa dette. De største Astronomer ere kun udrustede for en Sabbatsrejse“.

(Forts.)

*) „Populair Astronomi 1878 af Professor S. Newcomb, ved de Forenede Staters Marine-Observatorium.

**) sammesteds.

Død i Hyrum City, Cache Co., Utah af Vattersot, Niels Anderson, 57 Aar gl. Afdøde var Medlem af Højpræsternes Kvorum. Han annammede Evangeliet i Rygla, Sverrige, 1855 og emigrerede til Utah 1772. Han levede og døde som en trofast Sidste Dages Hellig.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording.